

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. Благоевград, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на трети ноември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: П. Пандев
Крум Динев

при участието на секретаря Илиана Ангелова
в присъствието на прокурора С. Й. А.
като разглежда докладваното от Крум Динев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20231200601174 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 313 и следващите от НПК, като е образувано по повод подадена въззивна жалба на адвокат П. К., АК - Благоевград, в качеството му на защитник на С. Г. Ш., срещу Присъда № 54 от 19.07.2023 г. на РС - П. по НОХД № 125/2022 г. С обжалвания съдебен акт подсъдимият С. Г. Ш. с ЕГН *****, роден на **** г. в гр. П., с поС.ен адрес гр. П., ул. „К.М.“ ***, е признат за виновен в това, че на **** г., около 16.00 ч., в гр.П., на ул. „Е.Й.“ в района на кръстовището с ул. „В.К.“, като непълнолетен, но разбиращ свойството и значението на деянието и можейки да ръководи постъпките си, чрез блъскане и удари с ръце, сВ.и в юмруци, както и чрез ритници с крака, нанесени в областта на тялото и главата на И. С. И. от гр. П., му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в луксация на дясна акромиио-клавикуларна става, довела до трайно затруднение в движението на десния горен крайник за срок по - голям от тридесет дни - престъпление по чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК във вр. с чл. 63, ал. 1 от НК, като на основание чл. 54 НК му е определено наказание “лишаване от свобода” за срок от шест месеца, което по реда на чл. 69, ал.1 вр. чл. 66, ал. 1 НК е

отложено за изтърпяване с определен изпитателен срок от 3 години. С присъдата подсъдимият С. Ш. е осъден да заплати на пострадалия И. С. И. с ЕГН ***** и адрес в гр. П., ул. „В.“ ***, конституиран в качеството му на граждански ищец, обезщетение в размер на 6 000 лева за претърпени неимуществени вреди от деянието по чл. 129, ал. 2 вр. с ал. 1 от НК във вр. с чл. 63, ал.1, т. 3 от НК, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждане – **** г., до окончателното ѝ изплащане. Гражданскоправната претенция е отхвърлена като неоснователна за горницата над уважения размер до пълно претендирания такъв от 10 000 лева. С присъдата С. Ш. е осъден още да заплати сторените разноси в производството, както и дължимата се държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

С така подадената въззивна жалба се прави искане за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимият С. Ш. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, евентуално, да бъде постановено решение, с което да бъде изменен първоинстанционният акт, като бъде наложено по-леко наказание и съответно намален размерът на определеното обезщетение по гражданскоправната претенция. В допълнителното изложение към жалбата се релевира, че присъдата почивала единствено и само на свидетелските показания на пострадалия, като първоинстанционният съд пренебрегнал противоречията, констатирани в тези гласни доказателствени средства досежно слизането на подсъдимия от автомобила, нанасянето на удари по пострадалия от още едно лице, както и наличието на пряк очевидец - св. Л.З., като защитникът изтъква, че посочените обстоятелства, твърдени от св. И., не намирали подкрепа в останалия доказателствен материал по делото. Изтъкват се възражения и срещу кредитирането на показанията на св. Й. И.а, Н.С. и С.С.. Акцентираще се върху това, че в показанията на свидетелите Е. Б., С. А. и Л. З. не са налице твърдения, свързани с влошено физическо състояние на пострадалия. Направено е още оплакване, че първоинстанционният съдебен състав не подложил на обстоен анализ и внимание думите на преките очевидци св. Т. и св. Г. Д., както и че съдът черпел данни от проведена оперативна беседа с обвиняемото лице. Възразява се още срещу вида и размера на така определеното наказание, като се поставя акцент върху разпоредбата на чл. 60 НК, според която наказанието на непълнолетните се

налага с цел преди всичко да бъдат превъзпитани и подготвени за общественополезен труд. Твърди се, че съдът не отчел и смекчаващите вината обстоятелства, а в заключение защитникът сочи, че определеният размер на обезщетение в размер на 6 000 лева за претърпените неимуществени вреди не отговарял на изискванията за справедливост, залегнали в нормата на чл. 52 ЗЗД, поради което така определеното обезщетение било необосновано завишено.

В проведеното открито съдебно заседание в настоящата инстанция ново съдебно следствие не бе проведено, като в своята пледоария представят на държавното обвинение излага, че изводите на районния съд относно авторството на деянието и вината на подсъдимия били формирани въз основа на събрани и проверени по реда на НПК годни доказателства, като съдът анализирал всички приобщени по делото доказателства. Прокурорът приема така определеното наказание за справедливо, поради което предлага атакуваният първоинстанционен акт да бъде потвърден в неговата цялост. От своя страна, защитникът адв. К. поддържа изложеното в сезирация този съд документ. Допълва, че в мотивите на присъдата не се съдържа анализ по въпроса дали подсъдимият е действал поради увлечение или лекомислие, като тази страна насочва внимание на съда, че този въпрос предполагал поле за размисъл, тъй като реакцията на подсъдимия била плод на неговата неоформена психика. Намира, че чрез наказанието “пробация” ще се постигнат целите на генералната и индивидуална превенция. Подсъдимият Ш. се придържа към изложеното от неговия адвокат, като в правото си на последна дума заявява, че желае налагането на по-леко наказание.

Окръжен съд - Благоевград, след като се запозна с изложеното в писмената жалба, като изслуша явилите се страни в открито съдебно заседание и като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, прецени наличния по делото доказателствен материал, и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК, намери жалбата на защитника на подсъдимия С. Ш. за процесуално допустима, а разгледана по същество – за неоснователна.

Първоинстанционният съдебен състав, след извършен анализ на събраните и проверените в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства, изградил фактическа обстановка, въз основа на която приел и

съответните правни изводи. Настоящата съдебна инстанция, като съд по правото и фактите, има правомощието да извърши цялостен контрол на правилността и законосъобразността на първоинстанционната присъда, като за да изпълни в пълнота следващите се му от закона функции, следва да извърши собствена преценка на доказателствения материал, приобщен в хода на първоинстанционното производство, и да достигне до собствени изводи за фактическите положения, изграждащи процесния казус, като в случая те са следните:

На **** г., св. И. И. и неговият приятел Б.К., докато вървели по тротоара на ул. "Е.Й.", град П., в посока "К.", и в момента, в който достигнали кръстовището, образувано от посочената улица и ул. "В.К.", срещнали подсъдимия С. Г. Ш., придружен от св. Г. Д.. Св. И. И. и С. Ш. се познавали отпреди, като преди процесния ден И. станал свидетел на конфликт между С. Ш. и Кирил Г., по повод на който давал обяснения по реда на ЗМВР в РПУ - П.. С. Ш. извикал по адрес на пострадалия "Ей, И.е", доближил го и го повалил на земята с хватка, като започнал да удря тялото на последния - по дясното му рамо, дясната половина на лицето му, също в областта на бедрата, както с ръце, сВ.и в юмрук, така и с крака. И. И. опитал да се изправи, но св. Г. Д. отново го привел на земята и заедно с подсъдимия продължили нанасянето на удари. Б.К. не се намесил, а просто наблюдавал случващото се. В този момент по улицата със своя автомобил "Опел Зафира" преминал св. И. Т., който възприел възникналия между посочените лица инцидент, спрял и хванал С., за да преустанови сблъсъка. Качил подсъдимия и неговия приятел св. Г. Д. в автомобила си и потеглил в посока дома на св. Г. Д.. Към пострадалия и Б. К. се приближила св. Л.З., която докато излизала от своя дом чула викове, като същата възприела, че пострадалият е с охлузвания в областта на окото. По молба на св. И. тя завела него и приятеля му Б.К. в районното полицейско управление на град П.. Там пострадалият по телефона се свързал със своята майка - св. Й. И.а, както и с леля си (св. Н.С.). На последните две свидетелки И. И. казал, че го били три момчета. При пристигане на св. Й. И.а, св. С. и св. С.С. (първи братовчед на И.) пред полицията те възприели, че И. бил уплашен, с посинено око, с течаща от носната кухина кръв и видимо с изпъкнала раменна кост. На св. Е. Б., служител към РУ - П. на длъжност "младши полицейски инспектор", било възложено да извърши проверка след подадена от страна на пострадалия

жалба, че бил бит от С. Ш. и Г. Д.. На 21.12.2020 г. И. И. постъпил на лечение в Клиниката по артроскопска травматология към ВМА - град София, където на 23.12.2020 г. под обща анестезия претърпял оперативно лечение (открито наместване на дислокация на рамо с два броя титаниеви анкъри) след като бил диагностициран с луксация - изкълчване на дясно акромио - клавикуларна става. Посоченото увреждане му причинило затруднение в движението на десния горен крайник за срок по-голям от 30 дни. Било установено, че св. И. получил и кръвоизлив на дясно око, периорбитален хематом в дясно, контузия в лявата слепоочна област, кръвонасядане в областта на гърба, кръвонасядане на дясното бедро. На 24.12.2020 г. пострадалият бил изписан от болницата, като му било предписано медикаментозно лечение, същият провеждал и рехабилитация, като възстановителният период продължил около шест месеца.

Гореописаната фактическа обстановка, която съвпада с приетата такава от първоинстанционния съд, следва от приобщените в производството гласни и писмени доказателствени средства, както и писмени доказателства: показанията на св. И. И., св. И. Т., св. Г. Д., обясненията на подсъдимия С. Ш. (така изброените показания и обяснения се кредитират частично, в съответните им части, които съдът ще посочи изрично по-надолу при извършване на самия доказателствен анализ), св. Й. И.а, св. Е. Б., св. Л.З., св. С. А., св. Н.С., св. С.С.; епикриза на длъжностно лице към Клиниката по артроскопска травматология към ВМА - град София, амбулаторен лист № 233/21.12.2020 г., медицинско свидетелство № 17 от 21.12.2020 г., лист за преглед на пациент от д-р М. от 18.12.20 г., съставен в 20:35 ч., ведно с допълнителни листове към него, фиш от ЦСМП от 18.12.20 г., справка за съдимост на С. Г. Ш., както и от изслушаното в съдебно заседание заключение на д-р Р.Х. по проведена от него съдебно-медицинска експертиза. На първо място съдът отбелязва, че кредитира показанията на св. Д. и св. И., св. Л. З. и обясненията на Ш. в техните части, досежно мястото на случилото се - кръстовището, образувано от улиците "Е.Й." и ул. "В.К." в град П., като пострадалият, св. Г. Д., св. И.а, св. Е. Б. и св. З. единодушно излагат, че датата на инцидента действително е **** г., така както е посочено и в обвинителния акт. Отразеното в приложените по делото писмени доказателства, по-конкретно медицинската документация - фиш за преглед от ЦСМП, също подкрепят изложеното от тези свидетели досежно датата на процесното

събитие. По отношение на часа на случилото се е вярно, че никой от преките свидетели, присъствали на място, не си спомня точен час или по-конкретен период от денонощието, но за да приеме посоченият от страна на представя на държавното обвинение такъв (около 16 ч.), съдът съобрази изложеното по този въпрос както от свидетелката Л.З., така и от майката на пострадалия, която споделила пред първоинстанционния съд, че позвъняването на нейния син се случило около 16:30 ч, и от неговата леля - св. С., която твърди, че след като срещнала своя племенник пред РПУ - град П., се върнала обратно в своята работа "около 16 ч. или 17 ч.". Съдът се доверява на тези показания, доколкото същите съвпадат по отношение на интересувания съда въпрос за времевия отрязък на деянието, като приема то да се е реализирало именно около 16 ч.

Прегледът обаче на така изброените по-горе доказателства води до извода, че доказателствените източници се разделят в две групи досежно главния факт, подлежащ на установяване в процеса, като изслушаните свидетелски показания предлагат противоречия относно обстоятелствата, включени в самия предмет на доказване. Първата група свидетели - св. И. Т., св. Г. Д. излагат, че възприели как С. Ш. и И. И. се били хванали за дрехите, блъснали се, поради това паднали на земята, като това обстоятелство принудило св. Т. да спре автомобила си и заедно със св. Д. да вдигнат и издърпат двете лица един от друг. Същото се сочи и от подсъдимия в негоВ.е обяснения, където излага, че двамата със св. И. действ.елно паднали на земята, но последното не било резултат от физическо съприкосновение между двамата. От друга страна, пострадалият и граждански ищец св. И. И. твърди, че е бил нападен от С. Ш., който го повалил на земята с хватка и го налагал с боксове и шутове по различни части на тялото му. Поначало съдът кредитира показанията на свидетелите Т., Д. и обясненията на подсъдимия, досежно изложеното от тях, че последните двама към момента на срещата им с пострадалия се движили пеш по улицата, а не се намирали в колата на Т. и не се доверява на показанията на св. И., които са в обратния смисъл, защото негоВ.е думи не се подкрепят от нито един друг доказателствен източник, приобщен по делото, докато останалите свидетелски показания са категорични, подробни и напълно еднопосочни по това фактическо положение. Не така стои обаче въпросът, касаещ самия механизъм на причиняване на описаната в обвинителния акт телесна повреда и съпричастността на подсъдимия към този

инкриминиран резултат, който въпрос е централен с оглед крайното решение на съдебните инстанции относно наказателната отговорност на С. Ш.. И този състав на съда възприема подхода на първата инстанция, като дава вяра на показанията на пострадалия И. И. и не кредитира в тази част нито показанията на свидетелите И. Т. и Г. Д., нито пък обясненията на подсъдимия. Това е така, защото последните доказателствени средства, които съдът отказва да възприеме, първо и основно са житейски неиздържани, а и противоречиви, второ показанията на Т. и Д. не намират подкрепа в друг годен доказателствен източник, чрез който да бъде потвърдена тяхната достоверност, поради което е приемливо да бъде прието, че доложеното от тях, което е в синхрон с обясненията на подсъдимия, представлява опит да изградят защитна версия по отношение на последния, с който те поддържат приятелски отношения. На първо място, както правилно е изтъкнал и първоинстанционният съдебен състав в своите мотиви, достоверността на показанията на св. И. И. се проверява чрез приложените писмени доказателства, както и чрез проведения способ на доказване - съдебно - медицинска експертиза, заключението по която е категорично, че травматичните увреждания са получени в резултат от действието на твърдителни предмети и могат да се получат в условията на нанесен побой, като в главата били нанесени най-малко два удара. В проведеното изслушване на доктор Р.Х. в хода на първоинстанционното производство, същият е категоричен, че при просто падане в конкретния случай не може да се получи инкриминираният резултат, който можел да се обясни само със силен удар в областта на рамото. Именно този способ на доказване разколебава напълно твърдението на св. Т. и св. Д., че пострадалият и подсъдимият просто паднали на земята, вследствие на дърпане между тях, като увреждането на И. И. не било в резултат на побой. Именно от приобщената още в досъдебното производство медицинска документация се установяват съответните телесни увреждания, като локацията на тези наранявания съвпада с изложеното от пострадалия по отношение на областите от своето тяло, в които той е бил удрян. Ето защо и доколкото показанията на гражданския ищец кореспондират със експертното заключение във връзка с механизма на получаване на самата телесна повреда, съдебният състав изцяло кредитира това гласно доказателствено средство в коментираната му част, в която същият твърди, че бил нападен от подсъдимия, повален от него на земята и

удрян в областта на главата, рамото и крака от него. На следващо място, трябва да бъде отбелязано, че между самите показания на св. Д. и св. Т. има съществено противоречие - първият сочи, че двете лице просто се хванали за дрехите и така паднали на земята, без обаче да се дърпали и блъскали (стр. 117 от делото), но точно обратното казва И. Т., че докато шофирал възприел как двамата се сблъскали (стр. 114). От своя страна пък в своите обяснения подсъдимият казва, че хванал ръката на И., за да спре опита му да бъде ударен с ръка, но за такъв опит другите преки свидетели очевидци всъщност не говорят изрично. Освен това, подсъдимият твърди, че не знае как точно паднали на земята, без обаче сам да твърди, че е имало физическо съприкосновение с пострадалия, в каквата насока пък са думите на другите двама свидетели. За съда е и житейски необосновано обяснението на С. Ш., че не разбрал как точно се озовал на земята заедно с пострадалия, при положение, че това е съществен момент от инцидента, в който той е бил пряк участник, а не несъществен детайл, неспомнянето на който да може да се обясни с изминалия период от време. Не на последно място, ако бъде дадена вяра на версията, че С. Ш. и И. И. просто се дърпали за дрехите, като поради тази причина паднали на земята, за съда е неясно тогава какво е наложило двамата да бъдат разделяни един от друг от страна на други лица (в своите обяснения С. Ш. дори не твърди за такова разделяне, а че били просто вдигнати от земята от страна на Г. Д. и И. Т.). Ако до побой всъщност не се е стигнало, необоснована и нелогична е намесата на И. Т., изразена дори в качване на подсъдимия и Г. Д. в автомобила му и незабавното напускане на мястото. Че всъщност физическо съприкосновение и насилие е имало се потвърждава от показанията на св. Л. З., която си спомня, че чула викове, поради и което се насочила към мястото на инцидента, а нейните думи са косвена индиция в подкрепа на показанията на св. И. И., споделящ за нанесения му побой. Изложените противоречия и липсата на друг доказателствен източник, подкрепящ думите на Д., Т., Ш. са причината съдът да не се довери на тези гласни доказателствени средства при изграждането на своята фактическа конструкция. За пълнота на изложението трябва да се отбележи, че съдът не кредитира и показанията на пострадалия в частта им, в която излага, че прекратяването на конфликта било в резултат от виковете на жена, доколкото св. Л. З., която действително пристигнала на мястото на инцидента, не твърди да е викала по адрес на момчетата, нито пък да е видяла

самия акт на насилие, както и участниците в него. Както това несъответствие в показанията на пострадалия, така и изтъкнатото по-горе с начина на пристигане на С. Ш. и Г. Д. на процесното кръстовище, съдът обяснява с изпитания шок от страна на И. И. вследствие на нанесения му побой, като това емоционално състояние предполага възможността последният да не си спомня правилно някои от елементите на случилото се, особено пък несъществени такива, каквито са коментираните. А че пострадалият се намирал в такова състояние посочва изрично неговата леля (*“Той беше изплашен и само викаше, че много го боли”*). Свидетелите И.а, С. и С. последователно пресъздават срещата им с пострадалия техен родственик, като ясно сочат влошеното му физическо състояние, изразено в синини, кръв и изкълчено рамо, като и тези показания опровергават обясненията на подсъдимия, че насилие не е имало. Посочените свидетели са възприели състоянieto на пострадалия минути след упражненото спрямо него насилие, като техните разкази са пряко свидетелство, че И. действително е бил жертва на побой. Досежно причинителя на констатираните от тях увреждания думите им са с произведен характер, доколкото преразказват казаното от пострадалия за това кой точно го е нападнал, като по този въпрос съдът изцяло се доверява именно на показанията на последния по изложените по-горе причини. В своята въззивна жалба защитникът изрично възразява срещу достоверността на думите на св. И.а, позовавайки се на показания от досъдебното производство, които обаче не са приобщени по надлежния за това ред, поради което и не могат да бъдат база на фактически извод, като съдът черпи констатации единствено от нейните показания, дадени в съдебната фаза. Защитата се съсредоточава върху това, че последната свидетелка изтъква период на възстановяване, различен от този посочен от нейния син, както и несъответствия, свързани с поредността на позвъняванията на И. И. към него. В близки и хронологическата линия на техните срещи, но това са обстоятелства, които нямат пряко отношение към интересуващия процеса инкриминиран главен факт. Процесуалният представител на подсъдимия подлага под съмнение факта на тази среща пред полицията между гражданския ищец и него. В роднини, но в тази насока са налице достатъчно гласни доказателствени средства, между които няма съществени противоречия, като свидетелите И.а и С. са категорични за мястото, на което срещнали пострадалия. По повод изтъкнатите във въззивната жалба възражения трябва да се посочи, че

показанията на св. И.а и св. С. си кореспондират по въпроса кой конкретно пръв е пристигнал при И. И.. Възражението, че трети лица, вън от роднинския кръг на пострадалия, не твърдят наличие на външни белези от насилие по тялото на последния, е неоснователно, доколкото именно първият свидетел, който пристигнал на процесното място, е възприел нараняванията по лицето на момчето (в този смисъл приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1 т. 1 и т. 2 ГПК свидетелски показания на Л. З.). Тук е мястото съдът да отбележи, че принципно правилна е тезата на защитата, че оперативна беседа, проведена с обвиняемия, няма никаква доказателствена стойност. Действително при прегледът на мотивите на Районен съд - П. (стр. 10) съдът е коментирал снетите в полицейското управление обяснения на **** г. в насока преценка цялостното поведение на подсъдимия при упражняване на правото му, залегнало в разпоредбата на чл. 115, ал. 1 НПК. Но не тези обяснения са в основата на аналитичната дейност на съда, тъй като за да не даде вяра на думите на подсъдимия, съдът съпоставил казаното от последния именно в съдебно заседание с останалите доказателства по делото и е достигнал до сходен с направения от настоящата инстанция извод. Твърдението на защитника, че Б.К. отказал да свидетелства, тъй като не желал да подкрепи тезата на гражданския ищец, е голословно, като в своите показания, приобщени по надлежния за това ред, същият е заявил, че не си спомня нищо поради изминалия период от време, като само въз основа на това обстоятелство не може да следва извода, предлаган във въззивната жалба. Освен това, тези показания са прочетени и със съгласието на всички страни, като ако някоя страна е имала съмнение в истинността на заявеното от свидетеля, то тя е разполагала с възможността да поиска извършването на непосредствен разпит на неявия се свидетел.

Съдът, след така извършения доказателствен анализ, приема от правна страна, че със своите действия подсъдимият осъществил състава на престъплението, за което е предаден на съд. С инкриминираните в обвинителния акт действия на подсъдимия, приети за доказани и от този състав на съда - поваляне на земя, нанасяне на удари с ръце и крака по тялото на пострадалия, същият причинил съставомерения резултат, предвиден в хипотезата на чл. 129, ал. 2 НК - трайно затрудняване движението на горен крайник, а именно луксация на дясната акромио-клавикуларна става, намираща се между раменния израстък на лопатката и ключицата,

препятстваща нормалното движение на самата ръка в пълен обем (поставяне на титаниеви анкъри и обездвижване на цялата ръка) за срок по-голям от 30 дни, конкретно в процесния случай за около 2 месеца. Това увреждане съгласно т. 10 от Постановление № 3/27.09.1979 г. на Пленума на ВС следва да се квалифицира именно като средна телесна повреда. В посоченото постановление е изложено, че в обсега на това увреждане влиза не само затруднението на крайника, но и свързаните с него кости на таза, мускулите, сухожилията и други части, които вземат участие при нормалното и свободно извършване на движението на самия крайник, какъвто е процесният случай. Терминът "трайно" има предвид само времетраенето, а не и характера на тези увреждания, като в случая периодът на обездвижване на ръката попада в установения с постановлението минимум. На следващо място, въз основа на изложената по-горе фактическа обстановка става ясно, че действията на подсъдимия, изразени в нанасяне на удари с ръце и крака по дясното рамо на пострадалия, са довели до възникването на инкриминираното от прокуратурата телесно увреждане, поради което от правна страна е налице и изискуемата причинно-следствената връзка между поведението на подсъдимото лице и забранения от закона резултат.

От субективна страна деецът е действал с пряк умисъл, като същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е последиците и искал тяхното настъпване. За субективната съставомерност на деянието съдът изхожда от фактически установените действия на предаденото на съд лице, което в случая е повалил пострадалия на земята, като чрез своите крайници (ръце и крака) удрял ръката на последния, като именно въз основа интензитета, целенасочеността и локацията на ударите може да се съди, че подсъдимият целял постигането на общественотоопасния резултат. В инициращата това производство жалба изрично се релевира, че в мотивите на присъдата липсвал анализ дали е налице увлечение или лекомислие в конкретния случай, доколкото се касаело за непълнолетен извършител на деяние. Разпоредбата на чл. 61, ал. 1 НК изисква наличието на две кумулативни предпоставки - констатиране на лекомислие или увлечение, проявени от непълнолетния деец при извършване на деянието, както и престъпление, което не представлява голяма обществена опасност. В случая обаче е налице обвинение за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, както и възникване на допълнителни телесни увреждания, вън от

инкриминираните такива, поради което не може да се счете, че е изпълнена втората предпоставка, визирана в чл. 61, ал. 1 НК, като отделно по делото не са налице доказателства, че подсъдимото лице е действало под давлението на друго лице или пък под влиянието на силни чувства или импулси, за да се приеме, че е налице и първата предпоставка - увлечение или лекомислие. В случая подсъдимият е имал ясната цел да “накаже” св. И. заради предишен инцидент.

По наказанието:

Основните възражения на защитата са насочени именно към индивидуализацията на наказанието, извършена от първия съд. За да определи наказанието “лишаване от свобода” в размер на 6 месеца с приложение на чл. 69, ал. 1 НК, първоинстанционният съдебен състав правилно е приложил привилегированата норма на чл. 63, ал. 1 НК, като е редуцирал санкционната част на състава до наказание лишаване от свобода за срок от три години (чл. 63, ал. 1 т. 3 НК). Но в този случай като е отказал да освободи подсъдимия от наказателна отговорност по реда на чл. 78а НК, въпреки чистото съдебно минало на подсъдимия, съдът е спазил материалния закон. Съгласно чл. 78а, ал. 6 НК непълнолетно лице се освобождава от наказателна отговорност с налагане на административно наказание обществено порицание или възпитателна мярка, в случаите когато спрямо извършеното от него деяние са налице основанията по чл. 78а, ал. 1 от НК. Посочените в закона основания по ал. 1 на чл. 78а от НК са изчерпателно посочени, като едно от тях е предвиденото наказание за престъплението да е до три години лишаване от свобода или по-леко наказание, когато е умишлено, респективно до пет години лишаване от свобода или друго по-леко наказание, когато е непредпазливо. В чл. 78а, ал. 6 от НК не се съдържа изключение относно основанията по ал. 1 за непълнолетните лица, каквото е предвидено относно вида на наказанията, които се налагат спрямо тях при освобождаването им от наказателна отговорност по този ред, тъй като същите се различават от административните наказания за пълнолетните лица. Редукцията на наказанията по чл. 63 от НК се отнася до вида и размера на наказанията, които могат да бъдат наложени на непълнолетни извършители при ангажиране на наказателната им отговорност, като лимитира границите на допустимата санкция като размер и вид. В случаите когато в процесуалният закон са предвидени изключения относно непълнолетните

извършители, същите са изрично посочени, както в разпоредбата на чл. 80, ал. 2 от НК. Ето защо при разрешаване на въпроса за приложението на чл. 78а, ал. 6 НК в тази хипотеза съдът взема предвид предвиденото в закона наказание, а не редуцираното такова (така и Решение ***8 от 14.06.2021 г. по н. д. № 168/2021 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение) На следващо място, съдът е индивидуализирал наказание по реда на чл. 54 НК, като е отчетел степента на обществена опасност на деянието, подбудите за извършеното престъпление - желанието на подсъдимия да санкционира пострадалия, за това че давал обяснения в полицията по повод друг инцидент, а като смекчаващо отговорността обстоятелство е прието чистото съдебно минало. Този състав на съда се съгласява с посоченото от състава към РС - П., като следва да добави следното: правилно младата възраст на дееца не е отчетена като самостоятелно смекчаващо отговорността обстоятелства, доколкото то вече е взето предвид от законодателя при определяне размера на наказанието (арг. от чл. 56 НК) и не може да се експонира повторно в полза на подсъдимия (в този смисъл и Решение № 89 от 21.07.2020 г. по н. д. № 275 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 2-ро нак. отделение). Но към смекчаващите отговорността обстоятелства наред с чистото съдебно минало, трябва да се има предвид, че по данни на подсъдимия същият е и трудово ангажиран и е активно занимаващ се с професионален спорт. Следва да се добави, че като отегчаващи обстоятелства този състав на съда има предвид и механизма на извършване на деянието - чрез удари и в областта в главата (два по данни в експертизата), които биха могли да доведат и до по-тежки от средната телесна повреда последици, освен това налице са и други увреждания, въвн от съставомерното нараняване - кръвоизлив на дясното око, хематом, кръвонасядане в областта на гърба и дясното бедро, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота; обстоятелството, че ударите са извършени към момент, в който пострадалият е бил паднал на земята и не е представлявал заплаха за подсъдимия. Предвид изложеното и комплексната преценка на всички обстоятелства, относими към наказателната отговорност на подсъдимото лице, настоящият съдебен състав достига до извода, че наказанието по вид и размер е законосъобразно определено, като искането на защитата за приложение на чл. 55, ал. 1 НК е неоснователно, тъй като не е налице нито изключително по своя характер смекчаващо обстоятелство, нито пък може да се говори за многобройност на такива, нещо

повече - превес имат именно отегчаващите отговорността обстоятелства.

Правилна е и констатацията на съда, че са налице предпоставките за приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и че ефективното изтърпяване на така определеното наказание не е необходимо за постигане целите на същото, поради което то следва да бъде отложено по реда на чл. 66, ал. 1, вр. чл. 69, ал. 1 от НК за срок от три години. Именно данните за ниската степен на обществената опасност на личността на дееца (липсата на предходни осъждания) позволяват да се заключи, че упражняването на по-интензивна принуда спрямо него би представлявало израз на прекомерно, ненужно тежко санкциониране, доколкото целите на наказанието са постижими и с определеното такова от първоинстанционния съд. С определеното наказание съдът смята, че ще бъдат постигнати едновременно и целите на генералната превенция, заложи в разпоредбата на чл. 36, ал. 1 т. 3 НК.

По гражданския иск:

Първоинстанционният съд е приел за разглеждане и граждански иск, предявен от страна на пострадалия И. С. И. за сумата от 10 000 лева, ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на увреждането **** г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща претендирано обезщетение за причинени неимуществени вреди, възникнали вследствие извършеното престъпление. Гражданскоправната претенция е доказана по своето основание, доколкото извършеното престъпление представлява деликт по смисъла на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, като за гражданския ищец са възникнали неимуществени вреди, изразени в причинените му болки, страдания, неудобства както по време на самото деяние, така и в самия възстановителен период. При определяне конкретния размер на обезщетение съдът изхожда от постановките дадени в ППВС № 4/1968 г, като критерии за определяне размера на обезщетението при деликт са обема, характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, физическите и психологически последици за увредения. В процесния случай бе доказано, че пострадалото лице изпитвало силни болки непосредствено след упражненото спрямо него насилие, същият бил приет за болнично лечение за няколко дни, където му била извършена операция под обща анестезия и му били поставени два броя 5.0 титаниеви анкъри, като му било предписано медикаментозно лечение, в това число и обезболяващи,

както и проследяване от травматолог, бил освободен от физическа дейност в училище за срок от три месеца. Крайникът на пострадалия бил обездвижен около месец и половина, а след отбременяването на ръката посещавал и процедури по рехабилитация, като пълният възстановителен период продължил около 6 месеца, като към момента не се констатирали остатъчни болки. На гражданския ищец също така били причинени и други по-леки телесни увреждания в различни части на неговото тяло. Съдът като прецени така изложените обстоятелства, особено интензитета и характера на претърпените болки, наличието на оперативно лечение, необходимостта от поставянето на медицинско изделие в ставата, продължителността на възстановителния период и съпровождащите този процес житейски и битови неудобства, приема, че размерът на определеното обезщетение от страна на първоинстанционния съд е в съответствие с изискването на чл. 52 ЗЗД, като същото е справедливо и овъзмездява по пълен и адекватен начин настъпилите неимуществени вреди. Ето защо и настоящата съдебна инстанция не приема, че чрез присъденото с акта на първата инстанция обезщетение се създавали предпоставки за неоснователно обогатяване в полза на правоимащия, в каквато насока са възраженията на защитника.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК правилно в тежест на подсъдимия, който вече е пълнолетен, са били възложени направените по делото разноси, които следва да се заплатят в полза на органа, който ги е сторил.

Водим гореизложеното и на основание чл. 338 вр. чл. 334 т. 6 НПК, Окръжен съд - Благоевград, Първи въззивен наказателен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 54/19.07.2023 г. по ВНОХД № 125/2022 г. по описа на Районен съд - П..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

